

מעמדו ותפקירו של קצין המודיעין

עם כל מלחמה חדשה מתחדשים נסיונות לביסוסן או שלילתן של נוסחות ותפיסות צבאיות-מקצועיות. מ ד ח מ ת ק ו ר י א ה — על המיוחד שבה מבחינת נסיבותיה הגיאוגרפיות, הלאומיות, התחבורתיות-הלוגיסטיות, הטקטיות והאסטרטגיות — ודאי שלא פיגרה לעומת מלחמות אחרות בתנובת הביסוסים והפירושים אשר הניבה, לגבי צרכי מלחמה ביבשה ובאוויר. כמה וכמה מבעלי ניתוחים אלה תקעו את יתדותיהם בגורמים, אשר היו מיוחדים לאותה זירת מלחמה, בעלת אופי משלה, או לטיב ה כ ו ח ו ת המתנגשים אולם נשמעה בעתונות הצבאית של ארצות שונות גם בקורת בענינים אשר תוקפם יפה לכל מקום, ואפילו לכל זמן. על סוג זה נמנית הבקורת בעתונות-הצבא ה ש ב י י צ ר י ת (אשר כל אהדתה ה פ ו ל י ט י ת נתינה לארה"ב), בענין שהוא בעל-אופי-אוניברסלי בהחלט: — מה התחום אשר יש לשים לתפקירו של ק צ י ן - מ ו ד י ע י ן , ביחסי הגומלין שבינו לבין ה מ פ ק ד ?

בעל-הבקורת השבייצרי עומד על העובדה — שניששטשה אח"כ במקצת, במהלכם הדרמטי ש, קרבות, נסיגות ומסעות-התקדמות פתאומיים, — כי מנגנון ה מ ו ד י ע י ן האמריקאי, או מנגנון ה פ י ק ו ד — או שניהם גם יחד, — נתקלו, בשנת 1950, בסיטואציה-של-אפתעה, שהיה בה דבר-מה, המעורר מאוד-מאוד את זכרונות "פרל-הרבור" ("נמליהפנינים" שבהואי) משנת 1941.

והנה, מציינים, כי בענין הסיכויים להתקפה, שחובה היתה להיות מוכנים לקראתה — אין להטיל אשמה כל-כך כבדה בשירות-המודיעין האמריקאי. הלה הכזיב, כנראה, במדה מסויימת, בראשית המלחמה, באשר ל ש ט ח ה ט ק ט י . אך, גם זה, כנראה, בעיקר באופו המצאת הידיעות — שלא מיד למועה, — לגייסות הלוחמים, ובהיקף הבלתי-מספיק של הפצת אינפורמציה כזאת מחדר-המודיעין אל היחידות-שבחזית. ואלו בשטח ה מ ו ד י ע י ן למניעת הפתעה אסטרטגית היה הוא, לכאורה, "בסדר".

כדברי בעל הבקורת: "מזה חדשים לפני-כן הבחין המודיעין בתהליך צבירת הכוחות לקראת התקפה כלפי דרום, והעמדתם ב"מצב-הכונן". כל הדו"חות וההודעות, הנוגעים לכך, היו ידועים למנהיגים הצבאיים והמדיניים בווישנינגטון ובטוקיו, וכן בסיאול. אולם איש לא הפעיל, הלכה-למעשה, את סיכומי-הבחנותיו אלה של שירות-המודיעין, המצויים בעין, על אשר יש לעשות ועל אשר אין לעשות במצב-ענינים מסוים. שכן, כמעט ו"נתקדש" העקרון הקובע, כי א ל לו לשירות-המודיעין לערוך הערכה כלשהי על המצב, ועוד פחות מזה רשאי הוא להשיא עצות למפקדים. באבן-הנגף של עקרון זה נכשלה ההנהגה האמריקאית. מיד לאחר שנתבררו נסיבות פריצתה של מלחמת-קוריאה, נערכה הקירה-ודרישה ע"י ועדת הסנט של ארה"ב. ועדה זאת קבעה, כי שירות-המודיעין בתחומי אפשרויותיו, פעל היטב, וכי אין להטיל בו כל אשמה. אולם, "היה זה מענין" — כך לשון הצהרת הוועדה — לדעת, מי בעצם הנו האחראי להערכתם, הסופית והפוסקת, של הדו"חות שנמסרו ע"י שירות-המודיעין? כי הרי ככל שחסר מוסד "סופי" ופוסק שכזה — לשוא הוא כל מאמץ אשר יעשה בשטח המודיעין או בשטח הפעולה הצבאית. בעל הבקורת — קצין-מטה שביצרי — מסכם את הערותיו בסעיף זה, באמרו: "יש להניח, כי אצל מנהיגים צבאיים ומדיניים בעלי כושר-חדילה למהות הענינים יגרום לקח זה לתגובה-של-ממש, שתביא לידי שידוד-היסודות באשר לארגון שירות-המודיעין ולבקורת העקרונית שבתחומם מוטל עליו לפעול".

לעת-עתה, טרם נתבשרנו על שינוי מעין זה בהלכת-המודיעין של צבא ארה"ב. וודאי שלא שביצריה הנה המדינה בעלת אותו נסיון דינמי במלחמה-בפועל, שהיה עשוי להקנות משקל-סמכות מיוחד לדברי הבקורת; אעפ"י שהידוע על שירותי-המודיעין השבייצרים, בשלבים של ת כ ו נ ה לקראת אפשרות-מלחמה, למען מניעתה, או ק י ד ו ם פני סכנותיה, אינו מעורר כל נטיה לזלזל בכושרם ובלקחם מבחינה זו. אכן, יש-יש מקום לבקשת דרכים אל שיטה גמישה, זריזה ויעילה של יחסים וחילופי-מחשבה בין המפקד לבין ה"מומחה לאינפורמציה", העומד לימינו.

היש צורך בפלוגות רגלים מיוחדות?

היחסי — הוא אשר יבטיח גם את השימוש היעיל ביותר בהם. ודאי שיתכנו גם מצבים המהייבים כיו של כוח ניכר יותר, שיהא גם מצוין בסגולות הגמישות המובהקות הנדרשות מ"הרינג'רס". ואולם,

לכך אפשר לרכו, אותה שעה, שתים-שלש פלוגות דיביזיוניות כנ"ל. ואפשר, גם שיגיעו לידי מסקנה, שהכרחי לקיים בצדן, גם גדוד קבוע מאותו הסוג, לרשות הפיקוד הראשי ולמבצעיו ה"ק" בועים. אך, כנראה שבאותו גורם הקובע את ההכרח במערכת מסועפת יותר של כוחות, "פחות סדירים" כאלה — פעלה המציאות של איום מתמיד של הסתננויות כוחות האויב, ועלתה על כל מה שהיה רגיל במלחמות קודמות בהן הופעלו צבאות גדולים. את ההחלטה על ביצועה, במיוחד, של פשיטה בעורף אויב אפשר היה (אולי צריך היה) להניח לפיקוד גבוה יותר. אך דאגת ההגבה היום-יומית (או: "הליל-לילית") המידית כלפי מסתננים, מנת-קים וכיו"ב — חייבה כוחות-גובה (וכוח-בילוש-ר מארב) מתאים לרשותו הישירה של מטה הדיביזיה לפחות. יש על-כן במענה הארגוני הזה לבעית כינון כוחות נוסח "ריינג'רס" משום אות לחזיון חדש רציני שהסתמן באורח-המלחמה בקוריאה.

כאחת המסקנות המצטברות והולכות מהמלחמה בקוריאה, — ובעיקר, מבעיות המלחמה בכוחות הבלתי-סדירים שנתעוררו שם, ובהסתננות אויבת לכל צורותיה, באמצעות פלגות של כוחות סדירים או אחרים — הוקמו עתה מחדש בצבא ארצות הברית פלגות "ריינג'רס" ("Rangers") לפעולות מיוחדות*.

כידוע, נתקיימו יחידות כאלו בצבא ארצות-הברית כחזיון מקביל ל"קומנדו" הבריטיים, בשנות מלחמת העולם השניה. אלא, שאז היו "הריינג'רים" מרוכזים, כרגיל, ביחידות בעצמת גדוד. אכן, אין הפעם המדובר בחידוש גרידא של המסורת ונוהג השימוש מאז. היחידות האלו, המוקמות והולכות עתה, נועדו — אמנם — גם הן, כקודמותיהן במלחמת העולם השניה, בראש וראשונה לפעולות פשיטה וחבלה בעורף האויב, ולתפיסת עצמים חשובים, מיצרים וכדומה בפעלן כ"ראש-חץ" למבצעים נועזים. אלא שעכשיו הן תהיינה מסופחות בקביעות לדיביזיות הסדירות ומשמשות כיחידות סיוע אורגניות, הפועלות בתיאום עם יחידת-האם המסוימת השולחת אותם. ואכן, בכך מתבטא, כנראה, עיקר ההבדל שבין פלוגות "הריינג'רס" החדשות הללו לבין כוחות "הריינג'רס" או שאר יחידות נוסח "קומנדו", שהיו מקובלות בצבאות השונים במלחמת העולם השניה, אשר אורגנו, כרגיל, במסגרות לא קטנות מגדוד (אם כי בכמה צבאות, היה זה גדוד מעורב). הן היו, אמנם, מצד-אחד יחידות אופרטיביות עצמאיות יותר. אך, מצד-שני, נתנה אפשרות פחותה לגוף-הצבא המסוים להשען בתמידות על שרותן וסיוען (מבחינה זו יש אולי בנוהג הארגון החדש הנ"ל מקצת דמיון יותר ל"פלוגות החופשיות" הצרפתיות או ל"פלוגות ה"רמנים", שהונהגו בצבא שביצריה בשנות מלחמת העולם השניה).

כאן נראית, לכאורה, סטייה מן העקרון של ריכוז כוחות-סיוע, עד כמה שאפשר, ב"אגרופים", הניתנים להשלח ברגע הדרוש אל הנקודה החיונית. אלא שמצד אחד לא תמיד ריכוזם דוקא של כוחות מסוג מיוחד זה של מעין "קומנדו" — שיש וכוחם האמיתי מותנה דוקא בפזורם ובמיעוטם

* היינו, מעין סיירים או שומרי-הספר במסורת האמריקנית.

בעתונות הצבאית

מקסיקה

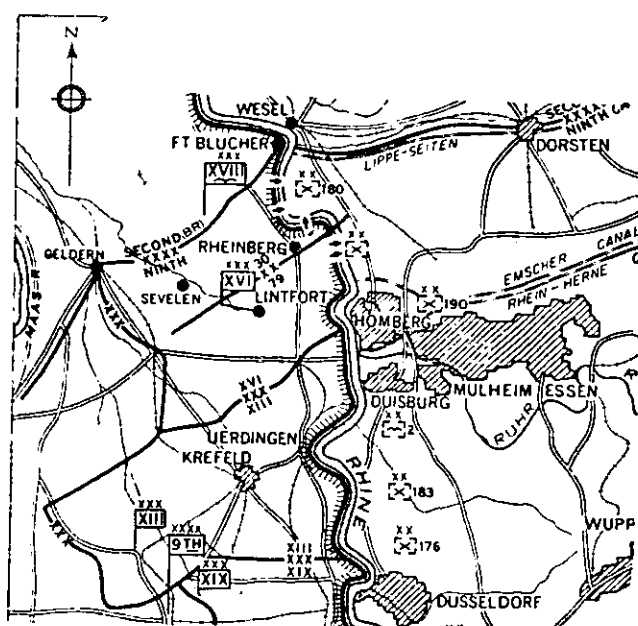
הסואה והתעיה

אורדינגן. כדי להליט בסוד את כונת-הצליחה האמיתית, ע"י ריינברג, נעשו אז לשם התעיה הכנות נרחבות לפעולה מעין זו כביכול ע"י אורדינגן דוקא. כי שם שהוסו, כמובן, חמרי-הגישור האמיתיים — אשר היקפם הגיע ל-17000 טון — שנועדו בפועל לצליחה ע"י ריינברג, כך הוסו בהקפדה גם מחסני החמרים המדומים, אשר רוכזו במקום האחר, אלא של-גבי אלה האחרונים נהגו בדרכים מתאימות ושקולות, בהזנחה ורישול מכוונים ומחושבים. נוכח היקף כזה של פעולות-הסואה נתגלה כי חמרי-ההסואה המובאים בקביעות עם גופי-הצבא והנמצאים במחסניו — לא היה בהם כדי לספק את הצרכים. אלפים רבים של רשתות-דייגים ישנות נאספו במאסטריכט, ותוקנו וצובעו שם ע"י מאות פועלים אזוריים. דרכי גישה נסללו אף אל מקומות שנבחרו בשביל המעברות ונסיונות-הגישור המדומים; וכל האזרחים פונו מאזורים אלה. בקרפלד הוקם בסודיות רבה בית-חרושת, בו הוכנה כמות עצומה של סירות-סער, גשר-רונים-צפים, סירות עליה-בחופים ונבבכים-נדבכים של חמרי-בניה-וגישור — כולם מדומים — תוך שימוש בשני-חמרי-גלם: — מפלטונים ובדשקים (יוטה). כן השתמשו בטנקים, כלי-רכב, ותותחים, מעשה-גומי, אשר ניתן בנקל לנפחם, בשעת הצורך ולהציבם במקום הרצוי — וכן לרוקנם מאויר אח"כ, בשעות הלילה, ולטלטלם ולהציבם במקום אחר, להעיד לעיני הטייס האויב על תנועה שחלה כביכול.

יום אחר יום הוסעו שיירות מכוניות-משא אל-המחסנים המדומים, פורקו במקום, ולמחרת בלילה הוחזרו שוב על כל החמרים שהביאו; כל זה, כמובן, בכונה ליצור את הרושם של תנועה רבת. לתקופה של עשרה ימים היה הכרח ליצור בגזרה זו של חזית-הרהיין חץ של ערפל מלאכותי, כדי להעלים את ההכנות. מרכז מיוחד לפיקוח-סידורי-עירפול-ש-הוקם לתכלית זו, השגיח על פעולה זו וניצח עליה. אלפי אנשים הועסקו בעבודות הסואה והתעיה אלו. ההצלחה היתה כה רבה, שעוד שבוע ימים תמים אחר יחצי-הנהר בעליל שבוצעה ע"י ריינברג

יש ומתעוררת בכך, כמאליה, המחשבה: כי אותו ענף של יכולת צבאית, אשר כל תכליתו אינה אלא להעלים, להסתיר מעיני אויב — מגיע, לעתים קרובות לידי מעין הסתרת-עצמו, אף בקרב אותם הגייסות המצויים על טיפוחו להגנתם. אין אולי ענף במלאכת-המלחמה היום-יומית, זו שב-מציאות, אשר מלחמות דורנו סיפקו ביחס אליו עדר יות כה ברורות לתוספת חיוניותו ההולכת וגוברת מדי כל שכלול בנשק-הפגיעה. אך מעטים הם הענפים אשר לגביהם נתקלים לעתים כה קרובות — וביחוד, באימון-שבימי-שלום — בהבנה לקויה, בשא-ננות בלתי-מוצדקת, בהנחה שכאילו מלאכה זו תיעשה כמאליה, ואלו הנסיונות משנות-מלחמה מעידים, איזה רכז של תשומת-לב ועמל נדרש בשביל השגת תוצאות של ממש בשטח זה.

ומן הראוי לעיין בדוגמאות, ולו גם בקיצור.

בעתון האמריקאי „המהנדס הצבאי“ (Military Engineer) בחב' יולי-אבגוסט 1950, סוקר קולונל בחיל-המהנדסים ס. ב. בריל את אותן הפעולות בשטח של הסואה והתעיה שנערכו באביב (במרס) 1945 במרחבה של הארמיה האמריקאית התשיעית לקראת חצית הנהר רהיין התחתית ע"י קבוצת-האר-מיות ה-21. שני המקומות בגזרה זו, שבאו בחשבון לצליחה היו: האחד — ע"י ריינברג, והשני — ליד

ציפו עדיין הגרמנים לצליחה נוספת ליד אורדינגן, ולא העתיקו משם את גופי-הצבא — עיקרן של שלושת הדיביזיות — אשר הוכנו להדיפת הצליחה, אלא ב- מועד מאוחר הרבה יותר. ואלו בשעת הצליחה האמי-

ציוד-קרב ותלבושת

נִידוֹתוֹ שֶׁל אִישׁ אֶחָד

תית, ע"י ריינברג, נמצא כי ההגנה הגרמנית במקום היתה כה חלשה, שאבידותיה של הארמיה התשיעית לא הגיעו אלא למספר אנשים מועט בלבד. שכר הטרחה — נשתקף בחסכון-דם.

בעתונות הצבאית האמריקאית תפסו בשעתו מקום רב הדיונים בענין כושר-הניידות אשר לחייל ה-רגלי, והתלות של מדת-ניידות-רזו במדת-המשא-העמוס על שכמו. דיונים אלה נערכו תוך סיכום נסיונות המלחמה שבצורות השונים, אך ביחוד — לאור הלקח המאלף (ולעתים — המדאיג) שנשאב משנות מלחמת העולם השניה. ראש למדברים היה קול. ס. ל. א. מרשל (הידוע לקוראי „מערכות" ממאמריו רבי הענין שנתפרסמו בשנת 1948) שפתח בהצגת הנושא במאמרו המקיף „ניידותו של איש אחד". באותו מאמר התריע קול. מרשל כנגד החזיון של הפיכת איש חיל הרגלים לבהמת-משא ממש, בהביאו דוגמאות מוחשיות רבות לנטיה זאת — ולתוצאותיה הקשות. מרוב דאגה לספוק צרכיו היומיומיים הריבים של הלוחם בחזית, כאדם בעל נטיות והרגלי-נחות ידועים — טוען קולונל מרשל, — ששכחו את העיקר: השרמה על כשרו להלחם, שבלעדיו לא יסכנו מיטב הציוד והאספקה. אכן, בין הדברים המאלפים והמקוריים ביותר שבאותו מאמר, היה הניתוח של הוצאות הפסיכולוגיות של העמסת-היתר, וחישוף המקורות המשותפים, או הגיי-לויים המוחשיים המשותפים, אשר ל-עייפות יתרה — מזה, ולרפיון-הרוח בקרב — מזה.

דברים מאלפים, שיש לעיין בהם הלכה למעשה. עתה, כהד וכהמשך-של-מציאות לאותם הדיונים מעלה מפקד-פלוגה אמריקאי מרשמיו בקוריאנה. הוא מפרט את רשימת המטען האישי של אנשי פלוגתו כפי שהונהג לנוכח נסיון-המציאות החמור. יש ברשימה זו, אם לא משום תשובה סופית הרי עכ"פ — משום הדגמה מעשית רבת-ענין בשוליו של אותו ייכות.

והרי קטע מדבריו: „תנאי הלחימה הקשים אילו צונו לצמצם את המטען האישי של כל חייל עד למינימום ההכרחי. והרי הרשימה —

כובע פלדה, — סרבלי, — נעלי-קרב, — חגורה, — ציוד עזרה-ראשונה, — כידון, — כלי-התחפרות, — תחמושת, — נשק אישי.

את כל שאר הציוד וכן את מנות-המזון, היינו נר-הגים להעביר קדימה, ע"י הדרג המנהלתי, עד כמה שאפשר קרוב יותר — כך שלא יהיה צורך לשאתם אחר-כך, אלא מרחקים קצרים בלבד".

אכן, אלה פתרונות של צבא בעל מנגנון תחבורתי מטופח מאד ואין לדעת האם יסכנו לכל מקום; ואף בעלי הפתרונות עצמם נאלצו לשנות מהם משהו בעונת החורף. עם זאת ודאי שמצוי גרעין מאלף בלקת זה.

(לפי „קומבט פורסט" האמריקאי, לינואר 1951).

כוחו של צבא הוא המסה מוכפלת במהירות.

נפוליון

ההצלחה במלחמה נתונה למי שמגיע ראשון למקום ועם כוח-אדם-יזאש רב יותר.

פורסט

תלבושת צבאית נאה

החדשים, ומכאן שיחסו של המפקד הצעיר לתלבושתו — לזכות או לגנות — משתקף בהחלטתו הסופית של אותו קצין באם להפיש לעצמו תפקיד בצבא.

כדאי לציין שמאז החלו יחידות משמר-בית-המלכות (Royal Guards) להופיע שוב במדיהם המלאים, חלה עליה מידית בקצב ההתגייסות ליחידות אלה. הריני משוכנע אי-שית, שאף בשאר חלקי הצבא יהיה מתחילים ומועמדים לקצינות רבים יותר אם מדיהם יהיו טובים ונאים יותר.

עם שינוי העתים הכרחיים שינויים אף במדי הצבא, אולם לא החסכון והשמושיות הם היכולים להוות את הבחינות היחידות, והגאוה-שבתופעה יכולה להכריע את הכף כנגד בחינות אלו. משאני נזכר בגאונותי-שלי בתלבושת-הרגימנט שלי יכול אני להבין לרוחו של לויטננט בן-ימינו הרואה לפניו עתיד חסר-קץ של לבישת "מדי-הקרב" המקובלים, והריני מבין היטב את תמהונו שעה שאין מרשים לו ללבוש תלבושת נאה יותר, אף כי ניתן לרכוש אותה בנקל, וביחוד כשאין שואלים כלל לדעתה. נקל להבין שקשיי ייצור עיכבו את הפצתה של תלבושת טובה יותר למספר העצום, יחסית, של בעלי שאר דרגות; אולם קצינים גבוהים, אשר עמם שוחחתי בשאלה זו, הסכימו מו כולם שאנשי יחידה גאים בהופעתם הנאה של קציניהם, ויבכלו ברצון שלפחות אלה האחרונים יהיו לבושים טוב יותר, משהיו כולם לבושים שלא כהלכה.

ולבסוף, ברצוני להעיר כי מקובלת כיום הלכה שלכל פקודה צריכה להיות הסיבה הברורה לה. אין ספק שקיימת דרישה למדים נאותים יותר, וביחוד בקרב הקצינים הצעירים, זאת ניתן לאשר בלי כל קשי. באם תביעה זו נראית כמתקבלת על דעתם של הקצינים אך אינה נראית לרשות העליונה, אזי מוטלת על הרשות החובה להסביר את הסיבות להתנגדותה, ולהביא הסבר זה לידיעת כל קצין בחיל-הרגלים וכל חניך בבית ספר לקצינים, כך שנוכל להבין היטב מה הסיבה לכך, שדוקא אנו מבין שלושת השרו-תים ** איננו רשאים ללבוש מדים הראויים לקצין בין במסדר או בין בשעות שלאחר התפקיד.

* מתוך מאמרו של לויט-קול. א. ד. סטיוארט. ב"רב-עון הצבא" הבריטי, חוברת אוקטובר 1950.

** גם בצי המלכותי וגם בחיל האוויר מוסיפה להיות נהוגה חליפת-ערב-מסדרים מיוחדת, כב"מים הטובים" שלפני מלחמת-העולם השנייה, עת היתה חליפה כזו גם מנת-חלקו של הקצין שבחיל-הצבא הבריטי, המסתפק עתה ב"מדי-הקרב" שלו, ואצל כמה מהותיקים, גם "מדי-שירות" (אכן, לא-מעטים מהקצינים, וביחוד מהפחות עשירים התי-אוננו או קשות על קיום זכות-חובה זו). — המער.

אפייניים למדי הקטעים הניתנים להלן * מהערותיו של קצין בריטי בענין מדי הקצינים. בחלקים אחרים של מאמרו הוא מפרש ביתר בהירות את תוכן טענותיו, כ"מליץ-יושר" לאותם קצינים-צעירים המרגישים בחסרון מדים שיוכל להיראות בעיניהם כ"בגדי-נשף" נאותים. כונתם היא להחלפת משרד-המלחמה הבריטי להמנע, מטעמי חס-כון — מהנהגת "מדי-מסדרים", או "בגדי-סעודה", או אף אותה "תלבושת-יציאה" כחולה אשר כבר החליטו תחיי-לה, עקרונית, על הנהגתה ואח"כ ויתרו גם עליה. החלטת-חסכון זאת של משרד-המלחמה והמטה — היא המשמשת מטרה לחיצו של בעל-המאמר. אופייניות למדי להפרשי-המושגים שבין פסיכולוגית החייל הבריטי הממוצע-הטיפוסי וקהל-החיילים הישראלי כמה הערות אחרות שבגוף המאמר ואף הקטעים המובאים כאן. והרי מדבריו של הלויט-קול. סטיוארט עצמו: —

לאחר עיון וחקירה בנושא הנ"ל הגעתי למסקנה שכוח משיכתה של תלבושת נאה הנו גורם חשוב, ולפעמים גם עיקרי, מבין הגורמים השונים הממריצים אדם להתגייס לצבא הקבע בתקופת שלום. תלבושת עושת-רושם היא דבר שבמסורת. ידוע הדבר שבזמן מלחמה אי-ההתבלטות,

השימושית והנוחיות הן בעלי חשי-בות ראשונה במעלה, אולם בזמן שלום דורש המגויס הצעיר שתל-בשתו תוכל להתחרות בתלבושת האזרחית הנהוגה. מתוך שיחות שהיו לי עם קצינים צעירים הוסבר לי בכל מקרה ומקרה שהתלבושת הנוכחית אינה עונה על תביעה זו.

חלק מן הקצינים הקשישים נראה כי הוא שבע רצון לחלוטין מן המ-דים. אך דומני כי אלה חשים שהצ-בא נשתנה במידה כל כך גדולה בתקופת שירותם, עד כי התלבושת הופכת לדבר בעל חשיבות משנית בלבד.

מאידך, מאוחדים הקצינים הצעירים בהרגשה של אי-שביעות רצון ואכזבה. לדעתי הרגשה זו היא חשובה. במ-קום שאי-שביעות רצון היא כללית, הרי יכולים להעריך את השפעת הדבר על רוח הצבא; אולם תמהני האם יש יסוד לטענות כי קצינים צעירים בימינו מגלים לעתים קרובות מדי חוסר אחריות מחמת העובדה שקצינים אלה, בתלבושתם הנוכחית, חסרים הרגשת בטחון עצמי נאותה. מכל מקום, הדור הצעיר הוא שמספק את המתחילים